

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 320

гр. Ловеч , 19.05.2021 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ, III СЪСТАВ в закрито заседание на деветнадесети май, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: ЕВГЕНИЯ ПАВЛОВА

Членове: ПОЛЯ ДАНКОВА
ИВАНИЧКА
КОНСТАНТИНОВА

като разглежда докладваното от ЕВГЕНИЯ ПАВЛОВА Въззивно частно гражданско дело № 20214300500208 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид:

Производство с правно основание чл.274 и сл. от ГПК

С определение №139/25.02.21 г. постановено по гр.д.№406/21 г. ЛРС е допуснал обезпечение на висияция осъдителен иск, предявен от И. Р. Х., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. *****, против Р. И. Х., ЕГН *****, от гр. *****, с правно основание чл. 144 във вр. с чл. 149 от СК, за заплащане на месечна издръжка в претендиран размер от 500.00 /петстотин/ лева, начиная от 01.10.2020 г., на основание чл. 144 във вр. с чл. 149 от СК, до настъпване на законна причина за нейното прекратяване или изменение, ведно със законната лихва върху всяка закъсняла вноса до окончателното й изплащане, чрез налагане на ВЪЗБРАНА върху 1/2 /една втора/ идеална част от следните недвижими имоти, собственост на ответника Р. И. Х., а именно:поземлен имот пл. №279018, с площ 8.000 дка, местност „Чучур“, Област Ловеч, Община Троян, с. Ломец;поземлен имот пл. №254005, с площ 1066 кв.м, местност „Руен“, Област Ловеч, Община Троян, с. Ломец;поземлен имот пл. №284046, с площ 23.999 дка, местност „Козльовец“ Област Ловеч, Община Троян, с. Ломец;поземлен имот пл. №261017, с площ 6.000 дка, местност „Голямата локва“, Област Ловеч, Община Троян, с. Ломец;поземлен имот пл. №271002, с площ 10.000 дка, местност „Бабатица“, Област Ловеч, Община Троян, с. Ломец;поземлен имот пл. №267021 с площ 74.000 дка, местност „Горунов рът“, Област Ловеч, Община Троян, с. Ломец;

поземлен имот пл. №268006, с площ 1.600 дка, местност „Моста“, Област Ловеч, Община Троян, с. Ломец;поземлен имот пл. №258007, с площ 734.000 кв.м, местност „Райковото“

На основание това определение е разпоредено да се издаде Обезпечителна заповед на ищеца за наложеното обезпечение.

Подадена е частна жалба от Р.И.Х. от гр.Ловеч чрез адв.К. против определение №139/25.02.21 г. постановено по гр.д.№406/21 г. ЛРС с твърдения , че то е неправилно и искане да бъде отменено изцяло, а в условията на евентуалност да бъде допуснато обезпечението, при условие, че молителят внесе гаранция в размер на 10% от цената на исковите, изчислена по реда на чл.69 ал.1 т.7 от ГПК. Излага подробни съображения в подкрепа на становището си, че постановеният акт не съответства на законовите разпоредби, тъй като се допуска обезпечение на недопустима искова претенция, тъй като има влязло в сила решение на ЛРС по гр.д.№856/20 г., с което е отхвърлен иска на И.Х. против него, което е влязло в законна сила след 7.10.20 г, а настоящата искова молба касае период от 1.10.202 г. На второ място счита, че неправилно ЛРС е приложил разпоредбата на чл.392 от ГПК, тъй като с оглед съдебната практика тя се прилага само за издръжка на непълнолетни и малолетни деца, която е безусловна и съдът следи служебно за техните интереси. Твърди, че в случая се касае за лице на 20 години, което може да се издържа само и неговата издръжка не е безусловна, а само доколкото родителят, от когото тя се претендира, може да я дава без особени затруднения. Изтъква, че с оглед събраните до този момент доказателства по делото той няма възможност да дава такава издръжка, като се позовава на действието на хипотезата на чл.3 от ГПК. Моли при условията на евентуалност, ако съдът не вземе предвид тези съображения, то да постанови обезпечението при условие, че молителят внесе гаранция в размер на 10% от цената на исковите, изчислена по реда на чл.69 ал.1 т.7 от ГПК. Твърди, че възможностите му да дава издръжка не са се променили, въпреки упоритостта на ищеца да завежда пред няколко месеца икове за издръжка против него. Твърди, че се касае за наложена възбрана върху незастроени имоти, от които не извлича никакви доходи от с налагане на възбраната се пречи да се разпорежда с тези наследствени имоти. Счита, че е налице свръхобезпеченост на иска. Моли съда да отмени атакуваното определение изцяло, респ. да да бъде допуснато обезпечението, при условие, че молителят внесе гаранция в размер на 10% от цената на исковите, като му присъди и разноските по делото в рамките на общия исков процес на основание т.5 от ТР №6/6.11.2013 г.

В срок е постъпил отговор на частната жалба от И. Р. Х. чрез адв.Дамянова, с който моли съда да остави без уважение частната жалба като неоснователна. Твърди, че не отговаря на истината твърдението, че исковата претенция е недопустима, тъй като ЛРС е приел, че тя е допустима за периода от 8.10.2020 г. насетне с разпореждане от 7.04.20 г. предвид влязлото на 7.10.20 г. в сила решение по гр.д.№856/20 г. на ЛРС. Твърди, че притежаваните от ответника недвижими имоти биха обезпечили редовното плащане на издръжката вписаната възбрана би осуетила едно разпореждане с тях. Счита за правилен извода на съда, че в случая е налице хипотезата на чл.392 от ГПК, тъй като законодателят не е

направил ограничение, че тази разпоредба се прилага само за ненавършилите пълнолетие лица. Оспорва искането за определяне на гаранция, тъй като това е в противоречие с разпоредбата на чл.392 от ГПК. Моли съда да остави без уважение частната жалба.

Настоящата инстанция като съобрази оплакванията в жалбата и приложеното гр.д. №406/21 г.по описа на РС-Ловеч намира за установено следното:

Определението е съобщено на частния жалбоподател на 11.03.2021 г., а жалбата е подадена на 18.03.2021 г ,т.е. в срок и от легитимирано да обжалва съдебния акт лице, поради което съдът приема,че е допустима и следва да се разгледа по същество.

От приложеното гр.д.№406/21 г.по описа на РС-Ловеч се установява, че е подадена искова молба от И. Р. Х. против Р. И. Х. от гр.Ловеч с посочено правно основание чл.144 от СК и цена на иска 18 000 лв. Към исковата молба са представени писмени доказателства, от които става ясно, че ответникът е регистрирал ЕТ“Х. Теодора Х.а-Р.Х.“ и притежава недвижими имоти в землището на с.Ломец, Ловешка област, удостоверение от НАП, че същият няма регистрирани трудови договори, както и удостоверение за раждане и доказателства, че ищецът е студент редовна форма на обучение и е заплатил семестриалната си такса, както и, че е заплатена сума от 400 лв. за квартира. Приложена е декларация, че ищецът не притежава недвижими имоти, МПС, не работи, няма доходи от наем.

По делото е подадена и молба с правно основание чл.389 от ГПК, с която е поискано допускане на обезпечение на така предявения иск чрез налагане на възбрана върху притежавани от ответника имоти в землището на с.Ломец, Ловешка област до размер на ½ ид.част.

С определение №139/25.02.21 г. постановено по гр.д.№406/21 г. ЛРС е допуснал обезпечение на висящия осъдителен иск и е разпоредил да се издаде Обезпечителна заповед на ищеца за наложеното обезпечение. В мотивите си ЛРС е посочил, че на основание чл.392 от ГПК следва да се допусне обезпечение на искът за издръжка и исканата обезпечителна мярка е адекватна, налице редовна и допустима искова молба.

Като съобрази тези данни, настоящата инстанция счита, че атакуваното определение е правилно като краен резултат, макар и не по посочените в него съображения.

За да бъде допуснато обезпечение на иск е необходимо кумулативното наличие на няколко предпоставки:искът да е допустим, да е вероятно основателен/подкрепен с достатъчно доказателства/, да е налице обезпечителна нужда и сочената от молителя обезпечителна мярка да е допустима и подходяща.

Съгласно разпоредбата на чл.392 от ГПК, по искове за издръжка се допуска обезпечение и без да се спазват изискванията на чл.391 от ГПК, последният, визиращ част от горепосочените предпоставки-наличие на обезпечителна нужда и вероятна основателност на иска. Съгласно второто изречение на чл.392 от ГПК, в тези случаи съдът може и

служебно да вземе мерки за обезпечение на иска. От логическото и систематическо тълкуване на изречение първо във връзка с изречение второ на чл.392 от ГПК следва, че разпоредбата касае случаите на обезпечаване на искове за издръжка на ненавършилите пълнолетие деца, при които задължението на родителя да дава издръжка е безусловно-само с оглед интереса на ненавършилите пълнолетие деца законът допуска изключение от диспозитивното начало и възлага на съда правомощия в защита на този интерес, вкл. като се самосезира.

Настоящият казус обаче не е такъв-ищецът е на 19 години и претендира издръжка като пълнолетен учащ се във ВУЗ.Касае се за издръжка на пълнолетно лице, което е длъжно само да се грижи за издръжката си, поради и което законът в тези случаи задължава родителя само в случай, че може да дава издръжката „без особени затруднения“ т.е. това задължение не е безусловно.

По тези съображения съдът счита, че в случая следва да се изследва наличието на всички предпоставки, визирани в разпоредбата на чл.391 от ГПК. С оглед събраните до този момент доказателства, настоящата инстанция намира, че искът е допустим, доколкото с разпореждане от 7.04.21 г. постановено по гр.д.№406/21 г. ЛРС е оставил без разглеждане искът на И.Х. срещу Р.Х. за присъждане на издръжка за периода от 1.10.20 г. до 7.10.20 г. като недопустим и е прекратил производството по делото, но е приел, че искът е допустим в останалата му част за бъдеще време и след датата 8.10.20 г. Това разпореждане е връчено на 13 и 14.04.2021 г. на страните и не е обжалвано в указания едномесечен срок от връчването му, поради и което е влязло в сила. С оглед представените по делото многобройни писмени доказателства Окръжен съд-Ловеч счита, че така предявеният иск е вероятно основателен. След като се касае за претенция за издръжка от учащ се неработещ студент, то съдът счита, че не е необходимо да се определя имотна или парична гаранция, тъй като ищецът не разполага с парични средства и няма имоти, видно от представената декларация по делото. Налице е обезпечителна нужда, доколкото видно от представените доказателства ответникът получава под минималната за страната работна заплата, което предполага, че поради това обстоятелство той би могъл да се разпорежи със собствените си недвижими имоти. Налагането на възбрана по отношение на процесните недвижими имоти, находящи се в с.Ломец, Ловешка област според съда е подходяща обезпечителна мярка, доколкото ответникът би могъл да реализира плодове от тези земеделски имоти, но няма да може да се разпорежда с тях. Тази обезпечителна мярка няма да наруши сериозно имуществената сфера на ответника след като той твърди, че не извлича никакви доходи от тях.

С оглед на тези мотиви и при съвпадане на правните изводи на Ловешки окръжен съд с тези, на Ловешки районен съд, атакуваният съдебен акт следва да бъде потвърден като правилен.

Водим от горното съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА като правилно определение №139/25.02.21 г. постановено по гр.д. №406/21 г. ЛРС.

Определението не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____